

„Orkiestra Titanic”,
czyli ballada
o kloszardach

W skrzyni Harry'ego

Mistrzostwo Christa Bojczewa pokazał niezapomniany „Pułkownik Ptak”. Na tym tle „Orkiestra Titanic” we wrocławskim Teatrze Współczesnym to intelektualna blahostka. Kilka refleksji o kloszardach w stylu Harry'ego Pottera po mutacji

Bojczew napisał ni to baśń, ni powiastkę filozoficzną o tym, że człowiek żyje tak prawdziwie, jak intensywne są jego marzenia. Czworo nędzarzy alkoholików wegetuje na zapomnianej przez Boga i ludzi stacji. Dziwka, muzyk psychopata, emerytowany zawiadowca, opiekun zwi-

rząt. Jeśli uda im się otrząsnąć z delirium, ćwiczą wsiadanie do pociągu.

Marzą: jeśli wsiądą, może ukradną walizkę, aby przepić zawartość. Tyle ich szczęścia. Gorzki żart dramaturga – kontaktem rozbitków z realiem są butelki wyrzucane przez okno pociągu. Niekiedy, wystawiając ciało na cios, udaje się pochwycić ciśniętą flaszkę z resztką wódki. To sakrament zapomnienia i luneta, przez którą spoglądają na świat i siebie.

Któregoś dnia na peron wypada skrzynia z prestidigitatorem Harrym (Maciej Tomaszewski). Wydobyty z kufra iluzjonista ma na sobie atrybuty lepszej rzeczywistości – lśniący cylinder, szykowne buciki, świetny surdut. Ale i on, bajdurząc o cudach w stylu Houdiniego, marzy w gruncie rzeczy o łyku wódki.

Z tej blahostki Krystyna Meissner nie uczyniła teatralnego cudu. Niezwykle realistyczną scenografię kamiennego dworca blamuje irytujący pod stopami aktorów głuchy loskot desek. Fałsz fonii prędko

przeniósł się na inne zmysły – kiedy my ścigaliśmy marynarki i swetry z duchoty, postacie otulały się w płaszcze i kufajki, a choć wszyscy czworo żyli plugawo, ukazywali ciała prosto spod prysznic. Magia wymaga prawdopodobieństwa. Aktorzy sztywni niczym marionetki pokazali zero psychologii, zero iskrzenia, zero wrażliwości. Byli niczym postaci wycięte z blachy. W finale bohaterowie znikają w magicznej skrzyni Harry'ego. Wszyscy prócz jednego. Bo jeśli nie ma kogoś, kto może potwierdzić siłę naszej wiary i wyobraźni, to nas nie ma. To jedyna sensowna puenta spektaklu. Nawet jak na Harry'ego Pottera jednak ciut za mało. Leszek Pułka

ORKIESTRA TITANIC
Christo Bojczew
Reż. Krystyna Meissner
Teatr Współczesny we Wrocławiu
Premiera: 25 lutego